

ΕΓΚΩΜΙΑ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ ΘΡΗΝΟΥ

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ (Ήχος Πλ. α')

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθη Χριστέ, καὶ ἀγγέλων στρατιαὶ
ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τὴ Σήν.

Ἡ ζωὴ πῶς θνήσκεις; πῶς καὶ τάφῳ οἰκεῖς; τοῦ θανάτου τὸ
βασιλεῖον λύεις δέ, καὶ τοῦ ἄδου τοὺς νεκροὺς ἐξανιστᾷς.

Μεγαλύνομέν σε, Ἰησοῦ Βασιλεῦ, καὶ τιμῶμεν τὴν Ταφὴν καὶ
τὰ Πάθη σου, δι' ὧν ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῆς φθορᾶς.

Ὁ Δεσπότης πάντων, καθορᾶται νεκρός, καὶ ἐν μνήματι και-
νῷ κατατίθεται, ὁ καινώσας τὰ μνημεῖα τῶν νεκρῶν.

Ἰησοῦ γλυκύ μοι, καὶ σωτήριον φῶς, τάφῳ πῶς ἐν σκοτεινῷ
κατακέκρυσαι; ὦ ἀφάτου καὶ ἀρρήτου ἀνοχῆσι.

Ἀληθὴς καὶ πόλου, καὶ τῆς γῆς Βασιλεύς, εἰ καὶ τάφῳ σμι-
κροτάτῳ συγκέκλεισαι, ἐπεγνώσθης πάση κτίσει Ἰησοῦ.

Ὡς φωτὸς λυχνία, νῦν ἡ σὰρξ τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ γῆν ὡς ὑπὸ
μόδιον κρύπτεται, καὶ διώκει, τὸν ἐν ἄδη σκοτασμόν.

Ἐπὶ γῆς κατήλθες, ἵνα σώσης Ἀδάμ, καὶ ἐν γῆ μὴ εὐρηκῶς
τοῦτον Δέσποτα, μέχρις ἄδου κατελήλυθας ζητῶν.

Δακρυρρόδους θρήνους, ἐπὶ σὲ ἡ Ἄγνη, μητρικῶς ὦ Ἰησοῦ
ἐπιρραίνουσα, ἀνεβόα· Πῶς κηδεύσω σε Υἱέ;

Νεκρωθέντα πάλαι, τὸν Ἀδάμ φθονερῶς, ἐπανάγεις πρὸς
ζωὴν τῇ νεκρώσει σου, νέος Σῶτερ ἐν σαρκὶ φανείς Ἀδάμ.

Νοεραὶ Σε τάξεις, ἠπλωμένον νεκρόν, καθορῶσαι δι' ἡμᾶς
ἐξεπλήττοντο, καλυπτόμεναι ταῖς πτέρυξι Σωτήρ.

Ὡσπερ λέων Σῶτερ, ἀφυπνώσας σαρκί, ὡς τις σκύμνος ὁ νεκρὸς
ἐξανίστασαι, ἀποθέμενος τὸ γῆρας τῆς σαρκός.

Προσκυνῶ τὸ Πάθος, ἀνυμνῶ τὴν Ταφήν, μεγαλύνω σου τὸ κράτος Φιλάνθρωπε, δι' ὧν λέλυμαι παθῶν φθοροποιῶν.

Ὡ Θεὲ καὶ λόγε, ὦ χαρὰ ἡ ἐμή, πῶς ἐνέγκω Σου ταφήν τὴν τριήμερον; νῦν σπαράττομαι τὰ σπλάγχνα μητρικῶς.

Πότε ἴδω Σῶτερ, Σὲ τὸ ἄχρονον φῶς, τὴν χαρὰν καὶ ἡδονὴν τῆς καρδίας μου; ἡ Παρθένος ἀνεβόα γοερῶς.

Δόξα....

Ἄνυμνοῦμεν Λόγε, Σὲ τὸν πάντων Θεόν, σὺν Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Σου Πνεύματι, καὶ δοξάζομεν τὴν θείαν Σου Ταφήν.

Καὶ νῦν....

Μακαρίζομέν Σε, Θεοτόκε Ἄγνη, καὶ τιμῶμεν τὴν ταφήν τὴν τριήμερον, τοῦ Υἱοῦ Σου καὶ Θεοῦ ἡμῶν πιστῶς.

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθη Χριστέ, καὶ ἀγγέλων στρατιαὶ ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τὴν Σὴν.

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ (Ἦχος Πλ. α')

*Ἀξιόν ἐστι, μεγαλύνειν Σε τὸν ζωοδότην, τὸν ἐν τῷ σταυρῷ τὰς χεῖρας ἐκτείναντα, καὶ συντρίψαντα τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

*Ἀξιόν ἐστι, μεγαλύνειν Σε τὸν πάντων κτίστην· τοῖς Σοῖς γὰρ παθήμασιν ἔχομεν, τὴν ἀπάθειαν ῥυσθέντες τῆς φθορᾶς.

*Ἐφριξεν ἡ γῆ, καὶ ὁ ἥλιος Σῶτερ ἐκρύβη, Σοῦ τοῦ ἀνεσπέρου φωτὸς Χριστέ, ἐν τῷ τάφῳ δύσαντος σωματικῶς.

Μόνη γυναικῶν, χωρὶς πόνων ἔτεκόν Σε τέκνον, πόνους δὲ νῦν φέρω τῷ πάθει Σου, ἀφορήτους ἀνεβόα ἡ σεμνή.

*Ρήγνυται ναοῦ, καταπέτασμα τῆ Σῆ σταυρώσει, κρύπτουσι φωστῆρες Χριστέ τὸ φῶς, Σοῦ κρυβέντος τοῦ Ἡλίου ὑπὸ γῆν.

Θρῆνον ἱερόν, δεῦτε ἄσωμεν Χριστῷ θανόντι, ὡς αἱ Μυροφόροι γυναῖκες πρίν, ἴν' ἀκούσωμεν τὸ χαῖρε σὺν αὐταῖς.

Σὲ τὸν τοῦ παντός, γλυκασμὸν ἡ μήτηρ καθορῶσα, πόμα τὸ πικρὸν ποτιζόμενον, βρέχει δάκρυσι τὰς ὄψεις γοερῶς.

*Όμμα τὸ γλυκὺ, καὶ τὰ χεῖλη Σου πῶς μύσω Λόγε; πῶς νεκροπρεπῶς δὲ κηδεύσω Σε; μετὰ φρίκης ἀνεβόα ὁ Ἰωσήφ.

Γῆ σὲ πλαστουργέ, ὑπὸ κόλπους δεξαμένη τρόμῳ, Σῶτερ συσχεθεῖσα τινάσσεται, ἀφυπνώσασα νεκροὺς τῷ τιναγμῷ.

*Υπνώσας μικρὸν, καὶ ἐζώωσας τοὺς τεθνεῶτας, καὶ ἐξαναστὰς ἐξανέστησας, τοὺς ὑπνοῦντας ἐξ αἰῶνος Ἀγαθέ.

*Ὡσπερ πελεκάν, τετρωμένος τὴν πλευράν σου Λόγε, τοὺς θανόντας παῖδας ἐζώωσας, ἐπιστάξας ζωτικούς αὐτοῖς κρουνοὺς.

Κόλπων πατρικῶν, ἀνεκφοίτητος μείνας οἰκτίρμον, καὶ βροτὸς γενέσθαι εὐδόκησας, καὶ εἰς ἄδην καταβέβηκας Χριστέ.

*Ἐκλαιε πικρῶς, ἡ πανάμωμος Μήτηρ Σου Λόγε, ὅτε ἐν τῷ τάφῳ ἑώρακε, Σὲ τὸν ἄφραστον καὶ ἀναρχον Θεόν.

Νέκρωσιν τὴν σὴν, ἡ πανάφθορος Χριστέ μου μήτηρ, βλέπουσα πικρῶς σοι, ἐφθέγγετο· Μὴ βραδύνης ἡ ζωὴ ἐν τοῖς νεκροῖς.

*Ἄδης ὁ δεινός, συνετρόμαξεν ὅτε Σε εἶδεν, Ἡλιε τῆς δόξης ἀθάνατε, καὶ ἐδίδου τοὺς δεσμίους ἐν σπονδῇ.

*Ἕμνοις Σου Χριστέ, νῦν τὴν σταύρωσιν καὶ τὴν ταφὴν τε, ἅπαντες πιστοὶ ἐκθειάζομεν, οἱ θανάτου λυτρωθέντες Σῆ ταφῇ

Δόξα....

*Αναρχε Θεέ, συναΐδε Λόγε καὶ Πνεῦμα, σκῆπτρα τῶν Ἀνάκτων κραταίωσον καὶ εἰρήνην δὸς ἡμῖν ὡς ἀγαθός.

Καὶ νῦν....

Τέξασα ζωὴν, Παναμώμητε ἀγνή Παρθένε, παῦσον Ἐκκλησίας τὰ σκάνδαλα καὶ εἰρήνευσον αὐτήν, ὡς ἀγαθή.

*Ἄξιον ἔστι, μεγαλύνειν Σε τὸν ζωοδότην, τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ τὰς χεῖρας ἐκτείναντα, καὶ συντρίψαντα τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ (Ἦχος γ')

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, ὕμνον τὴν ταφὴν Σου, προσφέρουσι Χριστέ μου. Καθελὼν τοῦ ξύλου, ὁ Ἀριμαθαίας, ἐν τάφῳ Σὲ κηδεύει

Μυροφόροι ἦλθον μύρα Σοι Χριστέ μου, κομίζουσαι προφρόνως.
Ἰωσήφ τρισμάκαρ, κήδευσον τὸ σῶμα, Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου.
Οὓς ἔθρεψε τὸ μάννα, ἐκίνησαν τὴν πτέρναν, κατὰ τοῦ Εὐεργέτου.
Οὓς ἔθρεψε τὸ μάννα, φέρουσι τῷ Σωτῆρι, χολὴν ἅμα καὶ ὄξος.
Ὡ τῆς παραφροσύνης καὶ τῆς χριστοκτονίας, τῆς τῶν προφη-
τοκτόνων!

Ἰωσήφ κηδεύει, σὺν τῷ Νικοδήμῳ, νεκροπρεπῶς τὸν Κτίστην.
Ὡ γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτετόν μου τέκνον, ποῦ ἔδυσον τὸ κάλλος.
Θάνατον θανάτῳ Σὺ θανατοῖς Θεέ μου, θεία Σου δυναστεία.
Υἱέ Θεοῦ παντάναξ, Θεέ μου Πλαστουργέ μου, πῶς πάθος κατεδέξω;
Ὡ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, γλυκύτετόν μου Τέκνον, πῶς τάφῳ
νῦν καλύπτῃ;
Δοξάζω σε Υἱέ μου, τὴν ἄκραν εὐσπλαγχίαν, ἧς χάριν ταῦτα
πάσχεις.

Αἱ μυροφόροι Σῶτερ, τῷ τάφῳ προσελθοῦσαι; προσέφερόν Σοι
μύρα.

Ἀνάστηθι Οἰκτίρμον, ἡμᾶς ἐκ τῶν βαράθρων, ἐξονιστῶν τοῦ ἄδου.
Ἀνάστα Ζωοδότα, ἡ Σὲ τεκοῦσα Μήτηρ, δακρυῖο ἄρουρα λέγει.
Οὐράνιαι Δυνάμεις, ἐξέστησαν τῷ φόβῳ, νεκρὸν Σε καθορῶσαι.
Τοῖς πόθῳ τε καὶ φόβῳ, τὰ Πάθη Σου Τιμῶσι, δίδουι πταισμά-
των λύσιν.

Ἐρῶσαν τὸν Τάφον, αἱ Μυροφόροι μύρα, λίαν πρωτὶ ἐλθοῦσαι.
Εἰρήνην Ἐκκλησίᾳ, λαῷ Σου σωτηρίαν, δώρησαι Σὴ Ἐγέρσει.
Δόξα...

Ὡ Τριάς Θεέ μου, Πατὴρ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα, ἐλέησον τὸν κόσμον.
+ Καὶ νῦν....

Ἰδεῖν τὴν τοῦ Υἱοῦ Σου, Ἀνάστασιν Παρθένε, ἀξίωσον Σοὺς δούλους
Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, ὕμνον τῇ Ταφῇ Σου, προσφέρουσι Χριστέ μου.